

Videla sem ga zjutraj. Šel je proti učilnici za biologijo. Res mi je všeč, a sem preveč sramežljiva, da bi kaj rekla. Vem, da vse punce padajo nanj. Predvsem, ker je eden izmed redkih fantov na tej šoli. V naši srednji šoli jih je samo 23 in punc je 198. Njegovi lasje ... Njegove oči ... samo pogledam ga in se stopim. Vem, da vse zveni zelo romantično, a tako je vedno v začetkih ljubezni. Potem že postane vse malo staro, in če ljubezen ni prava, ni nič iz tega. Z njim sem samo pri angleščini, slovenščini in matematiki. Ljudje na tej šoli, predvsem sošolci, me ne sprejemajo najbolje. Punce zelo tračajo o meni, o meni širijo laži, ker sem drugačna. To je bilo boleče poslušati že v osnovni šoli, zdaj pa moram to prenašati še v srednji. Vselej ista zgodba. Anika je sedla zraven mene, ona je ena izmed mojih edinih prijateljic.

»A bo?« je rekla, nato je videla, kako sem strmela vanj me je zaigrano ogorčeno pogledala

»To je moj dvojček Jona!«

»Soriii!« sem rekla nazaj, kot vedno. »Kako si?«

»Zaspano. Zakaj moramo bit v šoli že ob osmih zjutraj?«

»To je pač šola ...« Sej nimam kaj drugega za reči. To je resnica. Še malo sva se pogovarjali in sedeli, dokler ni zvonil zvonec. Šli sva v razred, kjer je profesor geografije oz. Podgana s cvilečim glasom razlagal snov, ki je nihče ni poslušal.

»Mu boš sploh kadarkoli povedala?« mi je Anika zašepetala.

»Sej veš, kakšna sem ... Itak pa bo rekel, da nisem dovolj lepa zanj ali pa me bo pred celim razredom začel žaliti.«

»Prvo kot prvo, ne bo tega rekel, drugo kot drugo, če to reče, ga bom pretepla. Samo povej mu, drugače mu bom jaz!«

»Anika, imaš kaj za povedati celem razredu?!« se je zadril Podgana. Sivi lasje so mu štrleli pokonci. Imel je dolg debel trup in suhcane noge, ki so spominjale na podganji rep.

»Ne, gospod profesor.«

»Tako naj tudi ostane.« In je nadaljeval s predavanjem.

Ko sem odhajala iz razreda, sem se spotaknila in padla na sošolko.

»JONAAA! AUUU! DOL PEJT Z MENE! ZDROBILA ME BOŠ! KOK SI DEBELA!« se je drla na ves glas in vsi so se začeli krohotati. Takoj sem se pobrala in stekla na stranišče. Te besede sem slišala že tolikokrat ... Zaklenila sem se v stranišče in začela jokati. Sara, sošolka, na katero sem padla, je prišla notri. Nisem hotela, da ve, da sem notri, zato sem bila čisto tiho.

Pogovarjala se je z njenimi prijateljicami. »Noro, kok je debela! Modrice bom mela ... Ta krava še zase ne more poskrbet. Res bi morala nehat jest.« Te besed so tako bolele. Takoj ko so šle iz stranišča, sem pobrala stvari in šla naravnost v bife nasproti šole. Naročila sem pivo. Natarica me je začudeno pogledala izpod obrvi, a mi je kamlu za tem prinesla steklenico in kozarec. Nekaj piv po tem sem na drugi strani bifeja zagledala Aleksa. Takoj ko me je opazil, je prišel do mene. Obrisala sem si solze.

»A si v redu?« Otrpnila sem. Nikoli še nisem zares govorila z njim. Pokimala sem. Videl je moje rdeče oči, napol prazne steklenice piva in razmazano maskaro.

»Zakaj jokaš?« Nisem vedela, kaj reči. Nisem imela kontrole nad sabo in sem začela govoriti. »Spotaknila sem se in padla na eno sošolko in pol se mi je začela žalit. Kot da mi to sranje ni že v osnovni šoli uničilo mentalnega zdravja. Pa še ti si mi ful všeč in vate sem že tko par mescev in nimam pojma, zakaj ti to razlagam, sam dovolj mam vsega skup.« Zakaj še blebetam? Nehaj!

»Okej, okej, vse bo v redu. Kje živiš?«

»Na Strojanovi, ampak ne me peljat domov, ker me bo mami ubila.« Natararico je prosil za račun. Plačal je in me pospremil do njegovega motorja.

»Se boš lahko držala?« skomignila sem. Sedel je in jaz za njim. Močno sem se ga držala in upala, da sem še budna. Ni bilo daleč, vsaj meni se ni zdelo. Aleks je šel dol z motorja in me peljal v hišo. Tu sem bila že parkrat z Aniko. Peljal me je v Anikino sobo in jo poklical. Legla sem, on pa je postavil koš zraven postelje. Ko sem se zbudila, je bila Anika na robu postelje.

»Kaj si pa mislila?!« se je zadrla.

»Auuuuu ... Šššššššš!« Glava mi je divje razbijala. »Ura?«

»Osem.«

»Sranje! Domov moram! Hvala za vse ...«

»Smrdiš po pivu. Na,« je rekla in mi predala močen parfem in ustno vodo. Pobrala sem stvari in Anika me je zapeljala. Ona je moja najboljša prijateljica.

»Kje si bila?« me je sprejel mamin hladen glas.

»Pri Aniki. Oprosti.«

»Naslednjič mi vsaj napiši.« Vau. Sem pričakovala, da bo huje reagirala.

»Kje je ati?« sem jo vprašala, čeprav sem že imela idejo.

»Ne vem. Najbrž zunaj nekje pije.« Kot po navadi. Me ne preseneča. Karkoli slabega se zgodi, on pije. Včasih je lahko zelo grozen zaradi tega. Nima kontrole nad sabo, včasih se potem ne spomni, kaj je naredil. To navado je dobil od svojega očeta. Jabolko ne pade daleč od drevesa. Ko sem delala nalogo, ker nisem mogla spati, me je zadelo. Aleksu sem povedala, da mi je všeč. Groza. Nič ni rekel po tem. Totalno sem se osramotila pred njim. S tem sem si razbijala glavo naslednje pol ure.

Zbudila sem se in ugotovila, da sem zaspala na mizi. Vsaj glava me je manj bolela. Šola ... Nočem iti v šolo. Mogoče mi, če se pretvarjam, da sem bolna, ne bo treba iti v šolo. Ampak mami je medicinska sestra, zato bo vedela, da nisem dejansko bolna. Treba se bo soočiti z njimi ... Ali pa lahko samo ne grem v šolo in vzamem piva in grem v park. Ampak potem me bodo učitelji vpisali, da sem odsotna in potem bo mami spraševala. Samo v šolo je treba ... Po dolgem pregovarjanju sama s sabo sem šla v šolo.

»Pa vi boste vsi padli tretji letnik!« je bila prva stvar, ki sem jo slišala, ko sem prišla v razred, ker sem zamudila. S tem nam Podgana teži že celo leto. Še štirje meseci, pa bo konec ...

Naslednjo uro smo imeli matematiko, tako strah me je bilo videti Aleksa. Na poti ven sem počakala, da vsi odidejo, da ne bi že spet padla na koga, in nato sem odšla. Ravno ko sem stopila pred razred, me je izza omarice poklical Aleks.

»Hej, ne vem če se spomniš, ampak rekla si mi, da sem ti všeč. Če sem iskren, si ti tudi meni, sam nikoli nisem vedel, kako ti povedati. Si kej prosta po pouku, da bi šla v bife?« Šokiral me je. On je mene povabil ven? Aleks me je povabil ven? Bila sem brez besed.

»J-Ja. Z veseljem.« Poljubil me je na lice in odšel. Imel je tako mehke ustnice, a nato sem

zavohala alkohol. Najbrž je pil, da bi dobil pogum. To se mi ni najbolj dopadlo, a sem ga še kako razumela. Ko sem sedla na stol, sem ostala brez daha. Na listek sem napisala: »ALEKS ME JE POVABIL NA ZMENEK!!!« Listek sem podala Aniki. Takoj ko je to videla, se mi je nasmejala do ušes in zacvilila. Naša stara in na pol gluha učiteljica biologije tega tako ali tako ni slišala.

»Kako je izvedel?« je navdušeno vprašala.

»Včeraj, ko sem bila pijana, sem mu povedala.« Anika je naredila tisti 'me ne preseneča' obraz.

»Kdaj pa?«

»Po pouku greva v bife.«

»liiiiiiii. Morava te pripraviti. Špricali bova zadnjo uro in šli k tebi domov, da te preoblečemo,« je rekla totalno navdušeno.

»Mislim, da bodo starši doma.«

»Pol pa nič ... Tok sem vesela!« Čisto navdušena je naokoli skakala naslednje štiri ure. Ona je iskreno bila bolj vesela zame. Res me je imela rada, jaz tudi njo, saj je edina prijateljica, ki mi je stala ob strani tudi, ko sem ji povedala za celo moje bedno življenje. Res je dobra prijateljica.

Zadnjo uro sem imela angleščino. Pred to uro sva bili z Aniko deset minut v kopalnici, da me je uredila. Če se bo vse izšlo, bo Aleks moj prvi fant. Srce mi je razbijalo z milijon udarci na minuto. Glava me je končno nehala boleti. Angleščina mi gre zelo dobro in vedno sem se javila in pravilno odgovorila.

»Who can translate this sentence? The bereaved took off his bonnet and dismantled the cot.« Kot vedno sem dvignila roko.

»Žalujoči je snel svojo jakno in sestavil zibelko.«

»Narobe, Jona ... Kolikokrat sem ti že povedala? Bonnet je kapa in dismantle je razstaviti! Torej je: žalujoči je snel kapo in razstavil zibelko.« Slišala sem, kako se mi sošolci smejejo in hihitajo. Razmišljajo samo o tem, kako nesposobna sem in neumna sem.

»Sonja, mi boš razložila ...« sem slišala v ozadju. Solze so se nabirale in težko jih je bilo zadrževati. Nisem hotela, da me vsi vidijo, kako jokam, zato sem naredila nekaj, česar še nikoli nisem. Vstala sem in s tem prevrnila stol ter stekla iz razreda. To mi nikoli niti na misel ni padlo. Bila sem že na polovici poti ven, ko je Aleks pritekkel za mano.

»A si v redu?« solze so mi padle po licih. Nisem hotela, da me vidi, kako jokam. Zgodilo se je nekaj, kar sem vedno hotela. Objel me je. Tako topel objem je imel ... Takoj sem nehala misliti o angleščini in se osredotočila nanj. Njegov topel objem me je hitro pomiril.

»Počakaj sekundo,« je rekel in stekel v učilnico. Prišel je nazaj z najinima torbama.

»Pridi.« Šla sva v bar nasproti šole. »Naj pazi, kaj naslednjič reče. Ni fer do tebe. Ti si edina, ki se trudiš in ti je mar za angleščino in ona te tako zabija nazaj,« govoril je moje misli.

»Sej to! Ni fer!«

»Tukaj sem, če rabiš nekoga, da te posluša, Jona,« je rekel. On je perfekten. Ne zaslužim si ga.

»Hvala. In enako.« Naročil pivo je in jaz sem ga tudi. Vem, vem ne bi smela piti, že včeraj, ampak je tako dobro, ko se ti tista toplina spusti po grlu.

»Tokrat jaz plačam. Včeraj si ti zame. Pa še hvala, da si poskrbel zame. Res si zlat.« Kaj za

vraga govorim? Zvenim kot naša knjižničarka, stara bakica, ki se je rodila leta 1800.

»Hahaha,« se je nasmejal. Njegov smeh je bil kot droga. »Res mi je žal, da si morala skozi vse to v svojem življenju. Samo vedi, da sem tukaj, če rabiš pogovor ali samo nekoga, da te posluša.« Tako prijazen je.

»Hvala,« sem rekla in oči so se mu zasvetile. Zmenek se je nadaljeval tako, da sva se pogovarjala o preteklosti drug drugega.

»Tega nikoli ne boš verjela, ampak od drugega do petega razreda sem imel dolge lase vedno spete v čop.« Zakrohotala sem se.

»Ni šans, da si ti imel dolge lase!«

»Res je. Potem so me že tako zafrkavali s tem, da sem si jih postrigel in daroval.«

»Kako lepo, da skrbiš za druge.« Tako prijazen in radodaren je bil. Tako se je 'zmenek' nadaljeval. Vsak od naju je popil dve pivi. Jaz sem plačala in on me je zapeljal domov. Ko sva bila pred hišo, me je objel. Poljuba sem se jaz izognila, da mami ne bi začela že spet težiti.

»Hvala. Se vidiva jutri,« sem še zaklicala, ko sem bila pred vrati. Na vrata sem potrkala, a nobenega ni bilo doma. ŠKODA! Lahko bi se poljubila z Aleksom! Šla sem v sobo, si naredila slušalke in prižgala muziko. Malo sem pospravila. Odprla sem predal in videla sliko mojega osnovnošolskega razreda. Dogodki so prileteli nazaj. Vse tiste žalitve, mamin jok, ko je za vse izvedela, obisk urgentnega psihologa, moja psihologinja, zdravila. Vse se je nakopičilo. Sesula sem se na tla. Nisem mogla dihati. Zajemala sem sapo, a zrak nikakor ni šel v pljuča. Bolečina v glavi in pljučih je bila neznosna. Zrak še vedno nikakor ni mogel priti v moja pljuča. Z rokami sem segala po zraku, kot da ga hočem prinesiti v svoja pljuča. Zazdelo se mi je, da bom umrla. To me ni vznemirilo, mogoče malo, zaradi Anike in Aleksa. Ko sem že mislila, da je konec, je zrak končno prišel v moja pljuča. Zadihala sem, kolikor lahko, hitro in neenakomerno sem skušala vrniti ves zrak nazaj v pljuča. To ni bila neznana zadeva zame. Panični napadi me spremljajo že dolgo časa. Nikoli se jih nisem naučila obvladati. Vedno sem na skrivaj upala, da me bodo pokončali. Mogoče me je ravno to kasneje pomirilo in so se zato umirili. Pobrala sem se in šla do hladilnika, vzela sem alkohol, in takoj ko je zadel pljuča ta topel občutek, me je pomiril. Vem, da je narobe in da ne bi smela piti, a ta občutek je neprecenljiv.

Čas je hitro bežal, jaz z alkoholom v roki, brez slušalk, da lahko slišim, kdaj prideta starša, da me ne bosta videla. Dobila sem idejo. Odložila sem steklenico, ki se je malo razlila po moji roki. Dala sem jo nazaj, kjer sem jo dobila. Banjo sem napolnila z vodo in prinesla vse moje slike iz osnovne šole. Eno po eno sem počasi zažigala. Ravno preden je prišlo do mojih prstov, sem gorečo gmoto spustila v vodo. Staršev še ni bilo doma. Zažiganje je bilo zabavno. Ne samo banja, ampak cela kopalnica je poplesavala pred mojimi očmi, zato sem včasih kaj zgrešila. Skoraj sem zažgala banjo, ko ene od slik nisem dovolj natančno spustila v vodo in se je skoraj dotaknila brisače, obešene na kad. Vzela sem rolico papirja in gledala, kako je plamen počasi požrl celo rolico. Malo pred prsti sem to vročo kroglo hotela spustiti. Slišala sem, kako je v stanovanje stopil ati. Moje misli so bile usmerjene samo v to in pozabila sem, da v roki držim ogenj. Nato sem začutila hudo bolečino v roki. Zadnja stvar, ki se je spomnim, je žareča svetloba, ki se je po roki širila proti mojim ramenom.

Počasi sem odprla oči. Ležala sem na mrzlih tleh, roka me je bolela kot hudič. Videla sem modre utripajoče luči. Nad mano sta stala dva moška, ki sta se pogovarjala z mojo mamo.

Eden je pogledal k meni in videl, da sem imela odprte oči. Pokleknil je k meni.

»Zdravo, Jona, jaz sem Andrej, sem reševalec. Ali veš kje si in kaj se je zgodilo?« Delno sem ga slišala. Bolečina v levi roke je bila neznosna.

»Doma.« Dolg premor je bil. »Moja roka! Auuu ...« Bolečina je bila premočna, da bi imela čas za razmišljanje. Reševalec je pogledal odzivnost mojih oči. Počasi sem dvignila glavo. Ko sem dvigovala trup, sem začutila še hujšo bolečino v roki. Moj pogled je hitro zletel tja. Moj najljubši pulover je bil zažgan do komolca, ostali del pa je bil prerezan. Moja roka je bila v belem povoju. Nikakor se ne spomnim, kaj se je zgodilo prej. Kaj sem delala? Zakaj mi je roka zagorela?

»Se spomniš, kaj se je zgodilo?« me je še enkrat vprašal. Odkimala sem.

»Prosim, da čim bolj natančno opišete dogodek, ker moramo narediti zapisnik,« sem preslišala, kar je drugi reševalec govoril moji mami. Zakaj sem pila? Zakaj sem to naredila? Mama bo sedaj vedela za vse ... Edina rešitev ta trenutek je laganje.

»Nisem spila veliko, samo malo. Tako ali tako me ne morete kaznovati, ker sem polnoletna,« sem se branila, ko so delali zapisnik.

»Gospa, napihali ste zelo veliko. Koliko ste spili in kaj?«

»Dve pivi.«

»Po tem, kar ste napihali, ste spili vsaj šest piv.« Še naprej so me zasliševali. Kot pričakovano me je mama začela takoj, ko so odšli, napadati.

»Zakaj si pila? Zakaj si to naredila?« Napadanje se je nadaljevalo.

»Kje je oči?« sem jo ostro prekinila. Spomnila sem se, da je oče prišel, preden sem ... padla skupaj.

»Šel je, preden so prišli reševalci.«

»Je bil preveč pijan, da bi prenesel to sranje? Ali je samo pustil tebe, da spet namesto njega rešuješ to sranje?«

»Ti sprašuješ to, medtem ko si sama poskrbela za tole dramo? Kaj je narobe s tabo?«

»Oh, veliko. Se ne spomniš, da imam njegovo zasvojenost, tvojo trmo, njegovo jezo, tvojo bipolarno motnjo?« Takoj ko sem končala, mi je primazal mastno klofuto.

»Ven iz moje hiše!« je rekla z jeznim glasom in pretirano samozavestjo. »Si me slišala? VEN IZ MOJE HIŠE! Sama si rekla! Polnoletna si. Poskrbi zase!« Njen pogled me je moril. Šla je v svojo sobo. Ni mislila tega. Mogoče je. Nikamor nimam za iti. Mogoče k Aniki? Mama se je vrnila iz sobe s torbo. Resno je mislila.

»VEN!« Vzela sem torbo. Šla sem v sobo in pobrala par oblek, v šolsko torbo sem spokala vse za šolo. Medtem ko sem pospravljala, sem poklicala Aniko.

»Lahko pridem k tebi? Mami ima že spet njeno epizodo.«

»Ja ... Si v redu?«

»Razložim vse, ko pridem. Še ena zadeva ... Me lahko prideš iskat?«

»Jaz ne morem, ker je mami vzela avto. Lahko prosim Aleksa.« Na drugi strani telefona se je zadrla Aleksu, če me lahko pride iskat. Slišala sem njegov oddaljen glas. »Čez pet minut bo tam.« V torbo sem vrgla še zadnje stvari. Na desno ramo sem si naložila vse torbe in odšla. Zunaj sem stala in čakala, da pride Aleks.

Oče je prišel izza vogala. Najverjetneje se je vrnil iz garaže.

»Končno odhajaš?« je rekel z nasmehom na obrazu.

»Mi boš vsaj končno nehal škodovati,« sem mu vrnila nasmeh. Tega ne bi smela narediti. Zgrabil je mojo levo roko.

»Upam, da te močno boli.« Spustil me je. Bolečina me je spet sesula. Padla sem na tla. Komaj sem videla. Najraje bi si roko odrezala, če bi le ustavilo bolečino. Šel je mimo mene. Videla sem zamegljenega Aleksa pred mano na tleh. Sanjam? Sem spet padla skupaj? Vid se mi je razjasnil. Pred mano je stal Aleks.

»Jona! Kaj se je zgodilo? Je bil tisto tvoj fotr?« Pomagal mi je vstati.

»Dolga zgodba ... Samo odpelji me, prosim.« Prijel je moje torbe. Prišel je z očetovim avtom. Torbe je vrgel v avto. Nisem več mogla zadrževati solz. Začela sem grdo jokati. 'Upam, da te močno boli,' je bila edina zadeva, ki mi je odzvanjala v ušesih.

Ko sva se pripeljala pred hišo, me je spet vprašal.

»Kaj se je zgodilo?« Pogledala sem svojo roko. Že spet mi je krvavela. Izgleda, da je bila samo prva in druga stopnja opeklin. Že spet se nisem mogla kontrolirati.

»Moj oče veliko pije, bil je nasilen celo moje življenje. Ja, tisto je bil on. Po najinem 'zmenku' sem prišla domov in imela panični napad, zato sem začela še piti. Potem sem se po neki logiki spomnila, da grem zažigat stvari, zato sem zažigala stvari in potem nisem več pazila in sem si nekako zažgala roko. Mislim, da sem si jo zažgala, ker sem prej polila alkohol po njej. Potem ko so jo reševalci oskrbeli, me je mama vrgla iz hiše in zdaj nimam več kje živeti. Najrajše bi vse skupi končala, ker je vse sam eno sranje.« Dihanje se mi je spet pospešilo. Nikakor nisem mogla pritegniti zraka v pljuča. Spet ista zadeva, samo da sem zdaj bila pred fantom, ki mi je všeč. Pred mojimi očmi sem spet videla, kako se mi je oče smejal v moj obraz in me prijel za roko. Ta bolečina. Neopisljiva bolečina.

»Upam, da te močno boli.« S tistim nasmehom. Najraje bi ga zadavila. Zrak nikakor ni prišel v moja pljuča. Začutila sem, kako se me je Aleks dotaknil. Takoj sem prišla nazaj v realnost. Sedela sva v avtu.

»Kar počasi. Tukaj sem. Počasi poskušaj dihati. Kaj čutiš pod rokami? Ali je mrzlo ali toplo? Na čem sediš? Je mehko, trdo? Iz česa je? Poskušaj naštetiti vse bele stvari, ki jih vidiš ta trenutek.« Bel povoj na roki, belo nebo, bela srajca, bela ograja, bele superege, bela hiša, bele marjetice, bela garaža, bela vrata, še ena bela hiša. Ko sem se vsega zavedala, sem že spet dihala normalno.

»Kako znaš to?« sem bila čisto presenečena.

»Moj najboljši prijatelj jih ima veliko.«

Anika je pritekla iz hiše.

»O moj bog! Jona, kaj se je zgodilo!?« Kot po navadi je zganjala večjo paniko, kot je bilo potrebno.

»Samo pijačo rabim, potem razložim.« Zavedela sem se, kar sem rekla. Še eno pijačo?

»Še eno pijačo? Si sigurna, da ne bi samo soka?« je moje misli na glas rekel Aleks. Kot da bi imela iste možgane.

»Samo notri bi šla čim prej. Na sok.« Aleks je vzela moje stvari. Postal mi je zelo slabo. V tistem trenutku sem začela bruhati kot nora. Vsaj rastline bodo pognojene.

Pri Hendrikovih sem živela kar nekaj tednov. Po nekem času me je mama povabila, da pridem spet živet nazaj. Anikina mama mi je priskrbela še eno psihologinjo. Uredili smo moja zdravila. Medtem ko me ni bilo doma, je mama tudi očeta poslal na odvajanje. Njej smo uredili zdravila in spet je bila v redu. Dokler že spet ne bo, a to je skrb za prihodnost. Roka se mi počasi celi. Ni najbolje, a je vse lažje, zato ni toliko pritiska. Z Aleksom sva še vedno srečno skupaj. V šoli smo dobili nov obvezen predmet. Ni predmet za zbiranje točk, je predmet Beseda zdravi, ki ga imamo vsak teden, kjer rešujemo spore, prepire in delamo na naši samozavesti. To je najboljša stvar, ki bi jo moral imeti vsak razred. Bilo je lažje in s sošolci smo se začeli precej bolje sporazumevati. Besede res zdravijo, tako kot napačne bolijo bolj kot udarec. Sedaj so stvari končno v redu in kar naenkrat nikjer ne opazim več nobenega sranja, ne doma, ne v šoli. Alkohola se od takrat še nisem dotaknila. Res, da prinaša neke vrste sproščenost, a za kakšno ceno? Zraven prinese še gromozanske težave, saj se ne moreš kontrolirati in tako ali tako na koncu skoraj vse pozabiš. Najboljši občutek je, ko z bistro glavo doživiš srečo in se spomniš doživetja v vsej polnosti.

Življenje najbolj zadane, ko si trezen.

Avtorica: Tara Raišić, 8. razred
OŠ Šmarje Sap
Mentorica: Barbara Struna